

Reisverslag Senegal 15-10-2009

Reizen is en blijft avontuurlijk...!

Een uur later dan verwacht (door motorpech) landen we om drie uur in de nacht op de nog hete luchthaven van Dakar. Ik heb snel mijn tassen. Een man vraagt mij waar Demba is, ik hoop in stilte dat hij mij wil helpen met de drie zware tassen en de ook zo zware computer. Zodra ik hem vertel dat Demba in Mauritanië is, is zijn interesse voor mij verdwenen als sneeuw voor de zon. Hij ziet mij niet meer staan, ik herken dat wel. Dan maar op zoek naar een jongen die iets wil verdienen. Een joch met een hooggesloten gevoerd en getailleerd chique damesjasje sjouwt de tassen voor mij naar de douane en naar buiten. Ik vertel hem dat Abdou, een man met wie ik samenwerk, mij komt afhalen, aan zijn grijns zie ik dat hij mij niet gelooft. Een jonge man zeker? 'Ja, een jonge man, mijn man is in Mauritanië', vertel ik hem nadrukkelijk. Hij geeft me een vette knipoog, waardoor ik weet dat hij zo zijn eigen gedachten heeft, namelijk een liefdesrelatie van een blanke oudere vrouw, voor wie geld geen grote rol speelt, met een jonge Afrikaanse man.

Ik weet dat wanneer hij Abdou ontmoet en zijn gage krijgt, hij begrijpt dat hij het mis heeft. Ik kan mij er al op verheugen, maar dat duurt niet lang. Als we buiten zijn speuren mijn ogen in het donker tussen de wachtende Senegalezen naar Abdou. Geen Abdou. We lopen nog een keer langs de dranghekken, geen Abdou. De jongen naast mij met de tassen grinnikt ingehouden, met alweer een knipoog lijkt hij mij te zeggen: 'ik wist het wel'. Nee, jongen je weet het niet.

Ik word ongerust, het is geen pretje om om drie uur in de nacht alleen met een stel tassen door Dakar te dwalen. Ik diep mijn telefoontje op en probeer Abdou te bellen. Zijn telefoon staat uit. Ik bel even later, tegen beter weten in, nog eens en nog eens. Geen gehoor. Dus besluit ik te wachten. Misschien pech onderweg, het is ruim een half uur rijden van ons logeershuis naar de luchthaven. Hij kan onderweg zijn, pech hebben, de taxi's zijn uit elkaar gevallen koekjesblikken, zeker de goedkope. Het is ook mogelijk dat er geen bereik is.

De jongen is het wachten na een kwartiertje zat, eist zijn geld (wat ik niet heb). Euro's is ook goed, ik schud het laatste restje munten wat ik in mijn portemonnee heb voor hem uit, duidelijk zichtbaar voor hem dat dit alles is. Met gefronste wenkbrauwen neemt hij het aan en vertrekt schouderophalend zonder groeten. Hoofdschuddend loopt hij terug naar de bagagehal, een tuba, een blanke die geen geld heeft. De verbazing staat met grote letters op zijn rug te lezen.

Daar sta ik dan en wacht. De taxi's vertrekken met of zonder klanten. Het laatste vliegtuig voor deze nacht is geland. De wachtende mensen lijken opgelost in de donkere nacht. De buitenverlichting (een mager lampje) gaat uit.

Een politieman komt mij vertellen dat ik het terrein van de luchthaven moet verlaten. Ik vertel hem dat ik wacht op de man met wie ik afgesproken heb. 'Die komt niet, die slaapt.'

Met weinig moed en nog minder vertrouwen in een goede afloop sleep ik mijzelf en mijn tassen de weg op van de luchthaven naar de stad. Na vijf minuten stop ik en ga moe, nee uitgeput van de lange nacht, de hitte en het wachten op een van de tassen zitten. Dit wordt blijkbaar de slaapplek voor de nacht. De 50 euro wisselen voor een taxi en een simpel hotelletje had ik eerder moeten doen, de wisselaars zijn al vertrokken. Een groepje luidruchtige aangeschoten jongens nog niet. Zij omcirkelen mij en vragen naar de problemen. 'Geen problemen,' zeg ik stoer. 'Ik wacht,' voeg ik er overbodig aan toe.

'Wij kunnen een auto voor u regelen en u naar een hotel brengen. U kunt ons vertrouwen, wij zijn artiesten,' zegt hij, wat kennelijk het vertrouwensgehalte moet verhogen.

Ik kijk nog eens rond en probeer weer te bellen. Geen gehoor. Dan besluit ik ook een telefoontje naar Mauritanië naar Demba eraan te wagen en te riskeren dat de hele familie wakker wordt. Niets is minder waar, ook hier geen gehoor.

Om half vijf, de jongens cirkelen nog steeds opdringerig om mij heen en pakken als grapje de tassen waar ik niet op zit. Een van hen probeert mijn computertas van mijn nek te tillen met de woorden 'veel te zwaar voor u.' Iedereen lacht. Dan gaan ze naast mij op de weg zitten om een stickie te roken. Mijn gevoel van veiligheid wordt steeds minder. Weer probeer ik te bellen. Ik doe net of ik contact heb en geef zogenaamd antwoord in het Pulaar. Zo lijkt het voor de jongens om mij heen, dat er iemand is die voor mij zorgt. Dat helpt een beetje, de sfeer wordt serieuzer. 'Wij willen u alleen maar helpen,' is het herhaalde aanbod.

'Oké, zoek voor mij een taxi,' besluit ik, nu duidelijk is dat er niemand komt om mij uit deze benarde positie te halen. Na een half uur komen de twee jongens terug met een uit elkaar gevallen auto en een slaperige naar drank ruikende jongen achter het stuur. Veel keus heb ik niet dus ik let op dat alle bagage in de auto komt en stap in. Niet naar het logeerhuis, ik heb geen sleutel daarvan en weet niet of er iemand is. We rijden naar een vriendje die de 50 euro kan wisselen tegen een veel te lage koers, maar wat anders..?

Daarna naar een dichtbij gelegen hotelletje. We rijden er drie af. De eerste te duur, de tweede te obscuur, de derde te afgelegen. De vierde accepteer ik omdat ik vermoed dat het niet beter wordt. Ik betaal de chauffeur, die het aangeboden bedrag veel te weinig vindt, hij moet immers de jongens ook nog thuis brengen. Na lang onderhandelen geef ik hem iets extra's.

Als hij begrijpt dat er niets meer aan zit druipt hij af, met de jongens in zijn kielzog.

Een jongen, die ook walmt naar de drank, komt de kamer binnen met een eigen sleutel en vertelt dat hij de hoteleigenaar is. We starten de onderhandelingen over de kamerhuur. Ik geef hem de rest van de 50 euro, daar moet hij het mee doen.

Ik inspecteer de kamer. Veel muggen maar verder redelijk, ik haal een eigen laken uit mijn tas en maak het bed op.

Ik draai de sleutel om in de deur en laat de sleutel erin zitten, in de hoop dat onverwacht binnenkomen niet zo eenvoudig is. Mijn computertas leg ik onder mijn hoofd bedekt met een handdoek wat als kussen dienst doet.

Ik loop nog even naar boven (mijn kamer is in de kelder) en krijg het idee dat ik de enige gast ben, wat 's morgens blijkt te kloppen.

De hoteleigenaar en de groep jongens inclusief de taxichauffeur zitten in de hal van mijn geld aan een biertje en een stickie.

Ik vraag om een fles water, omdat ik de emmer water in mijn kamer niet als drinkwater vertrouw. Even later komt er een flesje water, ik wil het aanpakken maar zij willen eerst geld. Ik heb geen rooie cent, dan maar geen water en zoek het plekje in de kelder maar weer op, de jongens grinnikend over zoveel domheid achterlatend.

Luisterend naar de aanrollende golven van de zee in de verte, val ik in een onrustige slaap.

Een paar uur later stap ik vol muggenbeten uit bed, was me met het emmertje troebel water, en zonder ontbijt en, wat erger is, zonder thee herhaal ik het bellen.

Demba blijft proberen iemand te pakken te krijgen om mij uit mijn benarde positie te bevrijden. Rond vier uur is dat gelukt.

Abdou komt de kamer binnen, neemt mijn tassen en we vertrekken naar het logeerhuis.

Demba had hem verteld dat ik dinsdag om 2 uur in de nacht zou aankomen. Voor hem was dat vanavond. Gisteren was het immers maandag?

Ik ga maar niet in discussie, maar kan het ook niet opbrengen excuses te maken voor dit "misverstand".

Reizen is en blijft avontuurlijk...!